উপসংহাৰ

"নামনি অসমৰ তোলনি বিয়াঃ এটি অধ্যয়ন (দৰং জিলাৰ বিশেষ উল্লিখনেৰে)" শীৰ্ষক শিৰোনামেৰে পাঁচটা অধ্যায়ত বিভক্ত কৰি গৱেষণাৰ বিষয়বস্তুসমূহ আলোচনা কৰা হৈছে। গৱেষণাৰ বাবে সংগ্ৰীহিত তথ্যসমূহ পৰ্যবেক্ষণ, পৰ্যালোচনা আৰু বিশ্লেষণ কৰাৰ সময়ত ভালেমান ন ন তথ্যৰ সন্ধান পোৱা হৈছে আৰু নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ হিচাপে ইয়াৰ অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে এটি সম্যক আভাস পাবলৈ সক্ষম হোৱা যেন দেখা গৈছে।

গৱেষণা গ্ৰন্থৰ প্ৰথম অধ্যায়ত লোকাচাৰৰ লগত সমাজৰ সম্পৰ্ক, অসমত জন্ম, মৃত্যু, বিবাহ সম্পৰ্কে প্ৰচলিত নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ, উৎসৱ-অনুষ্ঠান সম্পৰ্কীয় নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ, দৈনন্দিন পালনীয় নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ সম্পৰ্কে আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে। ঋতুমতী হোৱা সম্পৰ্কে আদিম সমাজৰ ধাৰণা, ভাৰতৰ সমাজ ব্যৱস্থাত ইয়াৰ গুৰুত্ব, তোলনি বিয়াৰ আভিধানিক অৰ্থ সম্পৰ্কে এই অধ্যায়ত আলোচনা কৰা হৈছে। তাৰোপৰি অসমৰ বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ মাজত তোলনি বিয়াৰ প্ৰচলন সম্পৰ্কেও এটি আভাস দাঙি ধৰা হৈছে। বিশ্বৰ অন্যান্য দেশসমূহত তোলনি বিয়াৰ ৰেহৰূপ আৰু ভাৰতৰ বিভিন্ন প্ৰদেশত তোলনি বিয়াৰ প্ৰচলন সম্পৰ্কেও যিমানদূৰ পাৰি আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে। এই আলোচনাবোৰৰ পৰা এটা কথা প্ৰতীয়মান হয় যে নাৰী ৰজঃস্বলা হোৱাৰ যি স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া সেই প্ৰক্ৰিয়াক পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইৰ মানুহে উৎসুকতাৰে লক্ষ্য কৰিছিল। কালক্ৰমত নাৰীৰ সামাজিক অৱস্থান, উৰ্বৰতা বৃদ্ধিৰ আকাংক্ষা, ভৌগোলিক অৱস্থান আদি কাৰকসমূহে লোকাচাৰসমূহত ভিন্নতা আনি দিলেও এইবোৰৰ মাজত থকা সাৰ্বজনীনতাৰ ছবি অন্যতম মন কৰিবলগীয়া বিশেষত্ব। অসমৰ প্ৰসঙ্গত আন এটা উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হ'ল বৰ্ণহিন্দু লোকসকলৰ মাজত তোলনি বিয়াৰ প্ৰচলন সৰ্বাধিক পৰিলক্ষিত হয়।

অসম, ভাৰত তথা বিশ্বৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ তোলনি বিয়ালৈ মন কৰিলে এটা কথা লক্ষ্য কৰিব পাৰি যে অসমৰ বাহিৰে ভাৰত তথা বিশ্বৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ যিসকলে তোলনি বিয়া সদৃশ লোকাচাৰ পালন কৰি আহিছে, সেইবোৰ অসমৰ দৰে এটা বিবাহোৎসৱত পৰিণত হোৱা নাই। অনুষ্টুপীয়া অনুষ্ঠান কেতবোৰৰ মাজেৰে তেওঁলোকে প্ৰথম ঋতুমতী ছোৱালীজনীৰ লোকাচাৰসমূহ পালন কৰে।

দ্বিতীয় অধ্যায়ত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাস সম্পৰ্কে বিস্তৃত আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে। কিশোৰী এগৰাকীৰ গাত প্ৰাক্ যৌৱনৰ লক্ষণসমূহ ফুটি উঠাৰ লগে লগেই পৰিয়ালৰ মহিলাখিনিৰ মাজত যি সচেতনতা আৰম্ভ হয় তাৰ ফলতেই গাত কাপোৰ দিয়াৰ নিচিনা কৃত্যসমূহৰ সৃষ্টি হৈছিল। এই অধ্যায়ত গাত কাপোৰ দিয়া, ৰজঃস্বলা হোৱা, ৰজঃস্বলা হোৱাৰ সময়ত ল'বলগা সাৱধানতা, গণনা কাৰ্য, ৰজঃস্বলা হোৱাৰ পৰা চতুৰ্থ দিনা কিশোৰীগৰাকী গা ধুওৱালৈকে পালন কৰা সকলোবোৰ নীতি-নিয়ম আৰু ইয়াৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাসসমূহৰ বিস্তৃত আলোচনা দাঙি ধৰা হৈছে। তদুপৰি আগবিয়া আৰু পাছবিয়াৰ লগত তোলনি বিয়াৰ সম্পৰ্কৰ বিষয়েও আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে।

লোকাচাৰসমূহলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে সমগ্ৰ অনুষ্ঠানটোত কিছু নেতিবাচক দিশ থাকিলেও বেছিখিনিয়েই সমাজৰ পক্ষে হিতকৰ আছিল। ৰজঃস্বলা অৱস্থাত কিশোৰীগৰাকীৰ পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ প্ৰতি বিশেষ মনোযোগ দিয়া নহৈছিল। ঘৰুৱা কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজতে নাৰীসকলে এই অনুষ্ঠানসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি সাময়িকভাৱে সকাহ লাভ কৰে, প্ৰাণ খুলি আনন্দ উলাহত মগ্ন হয়। ঘৰুৱাভাৱে প্ৰস্তুত কৰা বস্তুবোৰেৰেই সমগ্ৰ অনুষ্ঠানটো পাতিব পৰা গৈছিল, কিনিবলগা বস্তু খুউব কম আছিল। আনহাতে বৰ্ণহিন্দু সমাজখনৰ জ্যোতিষ শাস্ত্ৰৰ প্ৰভাৱো এক লেখত ল'বলগীয়া বৈশিষ্ট্য আছিল। গণকৰ বিধি বিধান মানি চলাটো সামাজিক পৰম্পৰাৰ এক অংগ আছিল। অসমৰ কৃষিকেন্দ্ৰিক সমাজখনৰ প্ৰায়বোৰ অনুষ্ঠানতেই উৰ্বৰতা বিশ্বাস নিহিত থকা দেখা যায়। তোলনি বিয়াৰ 'জননি বন্ধা' কাৰ্য এনে বিশ্বাসৰ এটা উদাহৰণ বুলিব পাৰি। তোলনি বিয়াত সৰ্বাধিক ব্যৱহৃত হোৱা আখৈৰ ব্যৱহাৰো এক প্ৰতীকাত্মক বুলিব পাৰি। দৰঙৰ বৰ্ণহিন্দু লোকসকলৰ প্ৰভাৱত জনজাতীয় লোকসকলেও তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ পালন কৰা দেখা যায়; আনকি ইছলাম ধৰ্মী লোকসকলৰ কিছুসংখ্যকেও তোলনি

বিয়াৰ দৰে কিছু লোকাচাৰ ঘৰুৱাভাৱে পালন কৰা দেখা যায়। আনহাতে অসমৰ নৱ-বৈষ্ণৱ ধৰ্মী লোক সকলে অনুষ্ঠানটো আধ্যাত্মিকতাৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰে পালন কৰে।

তোলনি বিয়াৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাসসমূহ জীৱন যাত্ৰাৰ এক অভিন্ন অংগ বুলিব পাৰি। ৰজঃস্বলা হোৱাৰ দিনৰ পৰা ধুৱাবৰ দিনলৈকে যিবোৰ লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত আছে ইয়াৰ প্ৰায়বোৰেই আদিম উৰ্বৰা বিশ্বাসৰ লগত জড়িত। ইয়াৰোপৰি আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ লগত জড়িত ভূত-প্ৰেত, জৰাফুকা, ভৱিষ্যত গণনা, অশৌচ, কুমন্ত্ৰণা আদি সম্পৰ্কীয় লোকবিশ্বাসসমূহ উৰ্বৰা বিশ্বাসৰ সৈতে যোগ হৈ তোলনি বিয়াৰ অনুষ্ঠানটোক স্থানীয় ৰূপ প্ৰদান কৰা পৰিলক্ষিত হয়। অসমৰ লোকজীৱনত জন্ম-মৃত্যু, বিবাহ সম্পৰ্কে যিবোৰ লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত থকা দেখা যায়, তোলনি বিয়াৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাসসমূহো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। কিশোৰীজনীক ভৱিষ্যতৰ দিনবোৰৰ বাবে উৰ্বৰা শক্তিৰে ভৰপূৰ এগৰাকী নাৰী হিচাপে সুৰক্ষিত কৰি ৰখাৰ সামাজিক বান্ধোনৰ পৰাই এই লোকবিশ্বাসসমূহৰ উৎপত্তি হোৱা দেখা যায়।

তৃতীয় অধ্যায়ত নামনি অসমৰ তোলনি বিয়াৰ গীত-পদ সম্পৰ্কে এটি বিতং আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে। তোলনি বিয়াত দৰাপক্ষ আহোঁতে গোৱা গীত, দৰা আদৰোঁতে গোৱা গীত, পানীতোলা গীত, কইনা উলিওৱা গীত, গা ধুওৱা গীত, কাপোৰ পিন্ধাওঁতে গোৱা গীত, কইনা চোতালত বহোঁতে গোৱা গীত, খিচাগীত বা নিন্দা গীত আদিৰে বিয়াৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত সজীৱ কৰি ৰখা হয়। গীতবোৰৰ দ্বাৰা শ শ বছৰৰ অভিজ্ঞতাৰে সমৃদ্ধ কৃষিকেন্দ্ৰিক গ্ৰাম্য সমাজ এখনৰ নাৰীৰ মানসিক জগতখনৰ কথা অনুভৱ কৰিব পাৰি। প্ৰত্যেকটো গীততে নিভাঁজ চহা গ্ৰাম্য সমাজৰ জীৱন্ত ছবি এখন প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। অসমৰ নাৰীসকল নিৰক্ষৰ হ'লেও বৈষ্ণৱ যুগৰ প্ৰভাৱত আধ্যাত্মিক জ্ঞানেৰে সমৃদ্ধ আছিল আৰু পৌৰাণিক কাহিনীবোৰৰ চৰিত্ৰবোৰ তেওঁলোকৰ মানস পটত জিলিকি আছিল। ইয়াৰ ফলত কৃষ্ণ-ৰুক্মিণী, ৰাধা-কৃষ্ণ, ৰাম-সীতা, দৈৱকী, যশোদা বা ভীষ্মৰ দৰে চৰিত্ৰবোৰৰ লগতে যমুনা নদী, গংগা নদী বা কৃষ্ণই বাঁহী বজোৱা কদম্ব গছডাল তেওঁলোকৰ চিনাকী আছিল। সেয়ে বিয়াগীতবোৰত এনে চৰিত্ৰবোৰ আৰু গংগা-যমুনা তথা কদম্বগছে সঘনাই ভুমুকি মাৰিছে। তদুপৰি গীতসমূহৰ মাজেদি কিশোৰীগৰাকী যাতে নৈতিক, শাৰিৰীক, সামাজিক তথা

মানসিকভাৱে বলীয়ান হ'ব পাৰে তাৰ বাবে উপমা আদিৰে বুজাবৰ চেষ্টা কৰা দেখা যায়। সন্তান ধাৰণৰ বাবে সক্ষম হোৱাৰ বাবেই তোলনি বিয়া, অৰ্থাৎ ই এক নাৰীৰ প্ৰজনন ক্ষমতা লাভৰ বাবে উদ্‌যাপন কৰা অনুষ্ঠান বুলিব পাৰি। গতিকে কিশোৰী গৰাকীয়ে এই গুণটো লাভ কৰাৰ সময়ত তেওঁক মানসিকভাৱে প্ৰস্তুত কৰি তোলাটো লোকসমাজৰ এক দায়িত্ব আছিল, গীতবোৰত তাৰেই অনুৰণন শুনা যায়।

অসমৰ সামাজিক জীৱনত নাৰীসকলৰ স্থান, দৈনন্দিন জীৱনত তেওঁলোকৰ কৰণীয়, দৈনন্দিন জীৱনত ব্যৱহৃত সা-সামগ্ৰীৰ উল্লেখ তোলনি বিয়াৰ গীতবোৰৰ এটা উল্লেখনীয় দিশ। তদুপৰি অসম প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে ভৰপূৰ হোৱা বাবে গীতবোৰৰ মাজত প্ৰাকৃতিক চিত্ৰসমূহে ভিৰ কৰা পৰিলক্ষিত হয়। প্ৰাকৃতিক পৰিবেশত দৈনন্দিন জীৱন পাৰ কৰা চহা নাৰীসকলৰ মনবোৰ প্ৰকৃতিৰ দৰেই সেউজীয়া আৰু কল্পনা প্ৰৱণ, সেয়ে কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজত সামান্য অৱসৰৰ সুযোগ লাভ কৰি নাৰীমনৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত প্ৰকাশ ঘটিছে। চহা নাৰী সমাজৰ মনোজগতৰ কথা জানিবলৈ এই গীতবোৰৰ অধ্যয়ন নিঃসন্দেহে গুৰুত্বপূৰ্ণ। সাধাৰণতে বৰবিয়া আৰু তোলনি বিয়া দুয়োখনতে নাৰীসকলে গীত-পদেৰে অনুষ্ঠান দুটা সজীৱ কৰি ৰাখে। কিন্তু দুয়োখন বিয়াৰ উদ্দেশ্য ভিন্ন হোৱাৰ বাবে গীত-পদসমূহৰ বিষয়বস্তুৰ পাৰ্থক্য সহজে চকুত পৰে।

চতুৰ্থ অধ্যায়ত অসমীয়া সাহিত্যত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই কিদৰে স্থান পাইছে তাক আলোচনা কৰা হৈছে। মৌখিক সাহিত্য, বিভিন্ন সংবাদ পত্ৰ, আলোচনী, তত্বগধুৰ প্ৰৱন্ধ, আত্মজীৱনী সাহিত্য, উপন্যাস আৰু গল্প সাহিত্যত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই ভুমুকি মাৰিছে। আহোম ৰাজত্বৰ সময়ৰ, স্বাধীনতাৰ আগৰ আৰু স্বাধীনোত্তৰ কালৰ তথা আধুনিক যুগৰ তোলনি বিয়াৰ বিভিন্ন প্ৰসংগই সাহিত্যৰ মাধ্যমেৰে স্থান লাভ কৰিছে। গীত, কবিতাৰ মাজত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই স্থান পালেও আলোচনাত সেই প্ৰসংগ সামৰি লোৱা হোৱা নাই।

সাহিত্যত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগ আলোচনা কালত কেইটামান দিশৰ সন্ধান পোৱা গৈছে। লেখক-লেখিকাসকলৰ নিজস্ব দৃষ্টিভঙ্গীৰে তোলনি বিয়াৰ কথা উল্লেখ কৰোতে এটা অংশত তোলনি হোৱাৰ আগতে কম বয়সতে (আগবিয়া) বিয়া দিব নোৱাৰাৰ বাবে বংশ পতিত হোৱা, সমাজৰ আগত লাঞ্ছিত হ'ব লগাৰ দৰে ঘটনাৰ বিৱৰণ প্ৰকাশ পাইছে। বিশেষকৈ

উচ্চবৰ্ণৰ লোকসকলৰ মাজত এই পৰিৱেশ সততে পোৱা গৈছিল। আলোচনাত উল্লেখ কৰা আত্মজীৱনী তিনিখন, পূৰৱী বৰমুদৈৰ ‘বাঘশাল, বাঘজাল আৰু মানুহ” শীৰ্ষক উপন্যাসখনত এই দিশটোৰ বিস্তৃত বিৱৰণ আছে।

সাহিত্যৰ আন এটা অংশত পৰম্পৰাগতভাৱে পালন কৰা তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ, লোকবিশ্বাস, গীত-পদ আদিৰ বিষয়ে সাধাৰণ বৰ্ণনা পোৱা যায়। জুৰি শইকীয়াৰ “ৰাধিকা” (উপন্যাস), ৰাস্নাপালকৰ “বেলিবিহীন কপালৰ ৰ’দঘাই মানুহজনী (উপন্যাস), বন্তি শেনছোৱাৰ “জল-ভৰি যশোদা” (গল্প) আদিত তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত ৰূপৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়।

তোলনি বিয়াৰ বিপক্ষে ক্ষোভ আৰু অসন্তুষ্টিৰ প্ৰকাশ অইন এক ধাৰাৰ সাহিত্যত দেখা যায়। এই ধৰণৰ ৰচনাত তোলনি বিয়াখনক মানি লৈও তাৰ বিপক্ষে মনত পুঞ্জীভূত বিদ্ৰোহৰ ভাৱৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। স্বাধীনতাৰ আগৰ পটভূমিত লিখা “বাঘশাল, বাঘজাল আৰু মানুহ” নামৰ উপন্যাসখনত চাৰিগৰাকী কন্যাসন্তানৰ এগৰাকী ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়ৰ পিতৃ চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে আগবিয়াৰ দৰে প্ৰচলিত সংস্কাৰৰ বিৰূদ্ধে নিজৰ প্ৰগতিশীল চিন্তাধাৰাক প্ৰতি ফলিত কৰিব বিচৰা হৈছে। ৰীতা চৌধুৰীৰ ‘মায়াবৃত্ত’ উপন্যাসতো কম পৰিসৰতে এনে কিছু বৰ্ণনা পোৱা যায়। আনহাতে কিছুসংখ্যক গল্প উপন্যাসত তোলনি হোৱাৰ পিছত কিশোৰী গৰাকীৰ প্ৰতি যি বাধা নিষেধ আৰোপ কৰা হয় সেই বাধা ওফৰাই পেলোৱাৰ ছবিও প্ৰকাশ পাইছে। জুৰি শইকীয়াৰ সৌমাৰ নন্দিনী (উপন্যাস)ৰ ‘সাধনী কুঁৱৰী’, ইমৰাণ হুচেইনৰ ‘পখিলা’ (গল্প)ৰ তগৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে এনে মনোভাৱ প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়।

তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই স্থান লাভ কৰা একাংশ সাহিত্যত লেখক - লেখিকাসকলে এফালে প্ৰচলিত সংস্কাৰ, লোকাচাৰ বা সামাজিক বান্ধোন মানি চলা আৰু আনফালে তেনে সংস্কাৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰকাশ্যে বিৰূদ্ধাচৰণ কৰিব নোৱাৰি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গী অথবা যুক্তিবাদী মনেৰে কথাবোৰ চালিজাৰি চাই তোলনি বিয়াৰ কেতবোৰ লোকাচাৰৰ অসাৰতাকো অনুভৱ কৰা দেখা যায়। এই ক্ষেত্ৰত নন্দিতা দেৱীৰ ‘চাৰিত্ৰীক উত্তৰাধিকাৰ’ শীৰ্ষক গল্পটোৰ নাম ল’ব পাৰি। অৱশ্যে কম বেছি পৰিমাণে বহুতো গল্পত এনে অসাৰতা প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়।

তোলনি বিয়াৰ পিছত কিশোৰীগৰাকীৰ যি শাৰিৰীক, মানসিক পৰিৱৰ্তন হয়, সেই পৰিৱেশে কিশোৰীগৰাকীৰ মনলৈ আনি দিয়া লজ্জা, চিনাকি মানুহৰ আগতে অপ্ৰস্তুত অনুভৱ

কৰা, প্ৰসাধনৰ প্ৰতি ধাউতি, নিজৰ প্ৰতি অত্যধিক মনোনিৱেশ কৰা আদি মনস্তত্ত্বৰ বিশ্লেষণাত্মক বিৱৰণ থকা গল্প উপন্যাসো অধ্যয়নৰ জৰিয়তে লাভ কৰা হৈছে। অৰূপা পটঙ্গীয়া কলিতাৰ ‘মৃগনাভি’ (উপন্যাস), নিলীমা শৰ্মাৰ ‘অন্যসুঁতি’ (গল্প) প্ৰভৃতি এনেধৰণৰ ৰচনাৰ উদাহৰণ।

কিছুসংখ্যক গল্প উপন্যাসত দেখা যায় তোলনি হোৱাৰ নাম বুজোৱা কোনো শব্দ ব্যৱহাৰ হোৱা নাই। কিন্তু কিশোৰী গৰাকীৰ আচৰণ, পৰৱৰ্তীকালত উল্লেখ কৰা লোকাচাৰৰ বিৱৰণৰ মাজত এনে এটা পৰিবেশ সৃষ্টি কৰা হয় যে অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ লগত পৰিচিত সকলোৱে সেয়া যে কিশোৰী গৰাকীৰ কন্যাকাল প্ৰাপ্তিৰ ঘটনা তাক সহজে বুজিব পাৰে। নিলীমা শৰ্মাৰ ‘অন্যসুঁতি’ কথা এই প্ৰসংগত উল্লেখ কৰিব পাৰি।

সাধাৰণতে মহিলা লেখিকাসকলৰ আলোচনাত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই স্থান লাভ কৰিলেও পুৰুষ লেখকসকলেও অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ এই গুৰুত্বপূৰ্ণ অনুষ্ঠানটোক আওকাণ কৰা নাই। অধ্যয়নত সামৰি লোৱা পুৰুষ লেখকসকলে তেওঁলোকৰ লিখনিত প্ৰয়োজন সাপেক্ষে ‘তোলনি বিয়া’ৰ প্ৰসংগ দাঙি ধৰিছে। এনে লেখকসকলৰ ভিতৰত নৱকান্ত বৰুৱা, মহিম বৰা, ইমৰাণ হুচেইন, প্ৰকৃতি নাজিৰ, সঞ্জীৱ পল ডেকা আদিৰ নাম উল্লেখ কৰিব পাৰি।

মৌখিক সাহিত্যত তোলনি বিয়াক কৃষিকেন্দ্ৰিক সমাজৰ কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অনুষ্ঠান হিচাপে দাঙি ধৰা হৈছে। বিহুগীত, বাৰমাহী গীত, ফকৰা-যোজনাত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই স্থান পোৱাটোৱে অসমীয়া জন জীৱনত বিয়াখনৰ গুৰুত্বকে প্ৰতিপন্ন কৰে।

মুঠতে অসমীয়া সাহিত্যৰ এটি দীঘলীয়া সময়ছোৱাৰ ভিতৰত ৰচিত সাহিত্যত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগই বিভিন্ন দৃষ্টিভঙ্গীৰে ভুমুকি মাৰিছে। এনে ধৰণৰ সাহিত্য অধ্যয়নৰ যোগেদি বিভিন্ন সময়ৰ অসমৰ ভিন্নস্তৰৰ লোকৰ ধ্যান-ধাৰণা, সামাজিক অৱস্থান তথা মনস্তাত্ত্বিক জগতখনৰ কথাৰ সম্ভেদ পোৱা যায়।

পঞ্চম অধ্যায়ত তোলনি বিয়াৰ পৰিৱৰ্তন আৰু প্ৰাসংগিকতা সম্পৰ্কে আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে। স্বাস্থ্য আৰু শিক্ষাৰ উন্নতি, বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ অভূতপূৰ্ব উত্থান, বিশ্বায়নৰ আগ্ৰাসন প্ৰভৃতি বিভিন্ন কাৰণত সমাজ জীৱনৰ প্ৰায় প্ৰতিটো দিশতে পৰিৱৰ্তন হোৱা দেখা যায়। তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত লোকাচাৰ আৰু লোক বিশ্বাসসমূহৰ ক্ষেত্ৰতো

এই পৰিৱৰ্তন লক্ষ্য কৰিব পাৰি। সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত এই পৰিৱৰ্তন নিতান্ত স্বাভাৱিক যদিও সকলো পৰিৱৰ্তন সমাজৰ বাবে হিতকৰ নহ'বও পাৰে, অথচ সমসাময়িক কালত এই পৰিৱৰ্তনৰ বেয়া দিশটো ৰোধ কৰাটো সহজ নহয়। এই দৃষ্টিকোণৰ পৰা আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত পৰম্পৰাগত অনুষ্ঠানসমূহৰ প্ৰাসংগিকতা বিচাৰ কৰাটো দৰকাৰ, কাৰণ সঠিক মূল্যায়ন অবিহনে উৎসৱ অনুষ্ঠানবোৰে আচহুৱা ৰূপৰ পৰিবেশৰ ফালে গতি কৰাটো স্বাভাৱিক। বৰ্তমান সময়ৰ প্ৰায়বোৰ উৎসৱ অনুষ্ঠানক বাহ্যিকতাই গ্ৰাস কৰাটো পৰিলক্ষিত হয়। তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত ৰূপৰ গ্ৰহণীয় আৰু বৰ্জনীয় দিশবোৰ বিচাৰ কৰি লোকসংস্কৃতিৰ এটা ভঁড়াল হিচাপে অনুষ্ঠানটোৰ মূল্যায়নৰ প্ৰয়োজন আছে। বৰ্তমান যুক্তিবাদী তথা বৈজ্ঞানিক ধ্যান-ধাৰণাৰে পৰিপুষ্ট সমাজখনত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ বা লোকবিশ্বাসসমূহ যদিও গুৰুত্বহীন, কিন্তু ইয়াৰ অন্তৰ্নিহিত তাৎপৰ্যও একে আষাৰে নুই কৰিব নোৱাৰি। তোলনি বিয়াৰ সাংস্কৃতিক উপাদানসমূহ জীয়াই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৰে কিছু দায়িত্ব আছে।

তোলনি বিয়া জন্মৰ লগত জড়িত এটি নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ। একমাত্ৰ নাৰীৰ অংশগ্ৰহণেৰে অনুষ্ঠানটো যুগ যুগ ধৰি প্ৰচলিত হৈ আহিছে। বৰ্তমান একক পৰিয়াল হোৱাৰ ফলত লোকাচাৰসমূহ মানি চলাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো বাধ্যবাধকতা নোহোৱা হৈছে। ভালেমান লোকাচাৰৰ বিলুপ্তি হোৱাত ন্যূনতম নিয়ম-নীতিৰে অনুষ্ঠানটো পালন কৰাৰ মানসিকতাই গঢ় লোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এনে পৰিস্থিতিত বৰ্তমান পুৰুষৰ অংশগ্ৰহণত তেনে কোনো বাধা নিষেধ থকা দেখা নাযায়। বস্তু-বাহানি যা-যোগাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ঘৰখনৰ পুৰুষসকলেই আগভাগ লোৱা দেখা যায়। আগতে তোলনি বিয়াৰ বাবে কিনিব লগা বস্তু প্ৰায় নাছিলেই, সকলোবোৰ ঘৰুৱাভাৱে যা-যোগাৰ কৰিব পৰা গৈছিল। এতিয়া সকলোখিনি বজাৰ-নিৰ্ভৰ হোৱাৰ বাবে পুৰুষৰ অংশগ্ৰহণৰ প্ৰয়োজনীয়তা বৃদ্ধি পাইছে আৰু বাধা-নিষেধবোৰো আঁতৰি গৈছে।

আমাৰ অধ্যয়নৰ নামনি অসমৰ ভিতৰত দৰং জিলাত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল। দৰং জিলাৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ কালত আৰু তোলনি বিয়াত উপস্থিত থাকি স্বচক্ষে তাক প্ৰত্যক্ষ কৰি গ্ৰামাঞ্চলত এতিয়াও তোলনি বিয়াৰ জনপ্ৰিয়তা উপলব্ধি কৰিব পৰা গৈছিল। তদুপৰি ভিতৰুৱা গাওঁসমূহত এতিয়াও বহু লোকাচাৰ আৰু

গীত-পদ প্ৰায় অক্ষত অৱস্থাত থকাও পৰিলক্ষিত হয়। আনহাতে চহৰাঞ্চল তথা যথেষ্ট উন্নত গাওঁসমূহৰ ক্ষেত্ৰত লক্ষ্য কৰা বিষয়টো হ'ল প্ৰায়ভাগ পৰম্পৰাগত লোকাচাৰৰ বিলুপ্তি ঘটিলেও, অনুষ্ঠানটোৱে পৰিৱৰ্তিত পৰিৱেশৰ লগত খাপ খাই নতুন ৰূপত প্ৰচলন হ'ব ধৰিছে।

বৰ্তমান আমাৰ সমাজ জীৱনৰ এটা বৈশিষ্ট্য হৈছে বাহ্যিক আড়ম্বৰতা। এই আড়ম্বৰতাই উৎসৱ-অনুষ্ঠান, ৰীতি-নীতিসমূহকো সমানে চুই যোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। কিন্তু এনে বাহ্যিক আড়ম্বৰতাই সবাতোকৈ ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰে কম আয়ৰ লোকসকলক। পৰম্পৰাগত তোলনি বিয়াত খৰচৰ পৰিমাণ নাই বুলিলেও হয়। সকলোৱে এপদ-দুপদ বস্তুৰ সহযোগীতাত উৎসৱ-অনুষ্ঠানসমূহ সুকলমে অনুষ্ঠিত হৈছিল। কিন্তু বৰ্তমান পৰিৱেশ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত দেখা যায়। অৰ্থনৈতিকভাৱে সৱল লোকসকলৰ বিপৰীতে দুখীয়া লোকসকলৰ বাবে তোলনি বিয়াখন এক বোজাস্বৰূপ হৈ পৰা দেখা গৈছে। বৰ্তমান তোলনি বিয়াৰ আয়োজন 'বৰবিয়া'ৰ দৰে জাকজমকতাৰে পালন কৰাটো সমাজ এখনৰ বাবে কিমান গ্ৰহণযোগ্য এইটোও এটা বিচাৰ্য বিষয় হৈ পৰিছে।

তোলনি বিয়াৰ আন এটা এটা মন কৰিবলগীয়া বৈশিষ্ট্য আছিল যে এই অনুষ্ঠানত নাৰীসকলে এককভাৱে ঘৰুৱা কম-বনৰ পৰা মুক্ত হৈ হাঁহি-ধেমালি কৰিছিল। পুৰুষ প্ৰধান সমাজত নাৰীয়ে এনেদৰে মুক্তভাৱে একগোট হোৱাটো কম গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা নাছিল। বিশেষকৈ অনুষ্ঠানত অংশ গ্ৰহণৰ সময়ত মহিলাসকলে পুৰুষৰ সাজ-পোচাক পৰিধান কৰি, সেন্দুৰ-পিঠাগুড়িৰে ইজনীয়ে সিজনীৰ চেহেৰা সলাই পেলোৱাৰ দৰে কামবোৰ নিৰ্ভীক আৰু স্বাধীনভাৱে কৰি এক অনাবিল আনন্দ উপভোগ কৰিছিল। এইফালৰ পৰা চাবলৈ গলে অসমীয়া সমাজৰ নাৰীসকল সমাজিক অস্পৃশ্যতাৰ পৰা মুক্ত আৰু বহুগুণে স্বাধীনচেতিয়া আছিল। কিন্তু বৰ্তমান তোলনি বিয়াত পুৰুষৰ অংশগ্ৰহণত বাধা নিষেধ আঁতৰি যোৱাত নাৰীসকলৰ নিৰ্দোষ ধেমালিৰ পথ প্ৰায় ৰুদ্ধ হৈ পৰিল।

তোলনি বিয়া নাৰী এগৰাকীয়ে প্ৰজনন ক্ষমতাৰ অধিকাৰী হোৱাৰ উপলক্ষে পতা উৎসৱ বুলিব পাৰি। পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাত নাৰী এগৰাকীৰ যৌৱন প্ৰাপ্তিৰ ঘটনাটোক যেনেকৈ ৰাজহুৱা কৰা হয়, পুৰুষৰ ক্ষেত্ৰত তেনেকৈ কৰা নহয়। সমাজত থকা লিংগ বিভাজনৰ

ছবিখন তোলনি বিয়াৰ দৰে অনুষ্ঠানবোৰে অধিক প্ৰকট কৰি তোলে।

পৰম্পৰা, সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য, পৰম্পৰাগত মূল্যবোধ আদিতে জাতি এটাৰ পৰিচয় পাব পাৰি। বিশ্বায়ন তথা পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ, দ্ৰুত নগৰীকৰণে সমাজ জীৱনত আমূল পৰিৱৰ্তন সাধন কৰিছে। নৱপ্ৰজন্মৰ এটা চামে পৰম্পৰাগত এনে অনুষ্ঠানসমূহ আওকাণ কৰিলেও এইক্ষেত্ৰত সমাজৰ অগ্ৰণী ব্যক্তিসকল সজাগ আৰু সচেতন হোৱা উচিত। নিজস্ব সামাজিক আচাৰ অনুষ্ঠানসমূহ নৱপ্ৰজন্মক চিনাকি কৰাই দিবলৈ সমাজৰ দায়িত্বশীল লোকসকল আগবাঢ়ি দিগ্‌দৰ্শনৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। প্ৰগতিৰ উচ্চ শিখৰত আৰোহণ কৰিলেও ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰা অবিহনে জাতি এটাৰ পৰিচয় কেতিয়াও সম্পূৰ্ণ নহয়। পৰম্পৰাগত উৎসৱ-অনুষ্ঠানসমূহৰ লগত জড়িত লোকাচাৰ-লোকবিশ্বাসসমূহ বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰে বিচাৰ কৰি ইয়াৰ পৰিৱৰ্তিত ৰূপক স্বীকাৰ কৰি ল'ব পাৰি। তোলনি বিয়াৰ জাকজমকতা তথা ব্যয়বহুল আয়োজনবোৰৰ বিলুপ্তি ঘটাই পৰম্পৰাগত ৰূপৰ গ্ৰহণীয় দিশবোৰ নতুন দৃষ্টিভঙ্গীৰে সৰ্বজনগ্ৰাহ্য ৰূপ দিব পাৰিলে অসমীয়া লোকসংস্কৃতিৰ এটা নাৰীকেন্দ্ৰিক অনুষ্ঠান হিচাপে ইয়াৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য অটুট থাকিব আৰু ভৱিষ্যতে ইয়াৰ পৰিৱেশ্য দিশসমূহে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ভঁড়ালত এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।